

Насиље је реч. Као и свака друга подложна је употреби на различите начине, насиљем се може сматрати ударац, вређање, уцењивање, притисак било које врсте на човека, у том тренутку слабијег, над којим се насиље чини. Насиљем се може сматрати и злоупотреба речи „насиље“, што је онда насиље над језиком и насиље над истином. Ако на пример неко каже да је насиље када се јачи брани од слабијег, па му у неком тренутку узврати – одговоран као јачи и обавезан да не узвраћа – то већ спада у злоупотребу ове речи.

Сигурне куће су места где се слабији (жене и деца) склањају када их јачи малтретира. Профил тих жена које траже помоћ у сигурним кућама је углавном следећи: немају посао или ако га имају, премало су плаћене а често и онемогућене да иду на тај посао јер их је неко претходно претукао па се те модрице виде. Сиромашне су. Немају родитељске куће у које могу да се склоне јер: или немају живе родитеље, или су родитељи (што за не веровати још увек постоји у нас) толико примитивни да не примају своју кћер у евентуалној улози распуштенице назад.

Профил тих жена које траже помоћ у сигурним кућама је углавном следећи: немају посао или ако га имају, премало су плаћене а често и онемогућене да иду на тај посао јер их је неко претходно претукао па се те модрице виде. Сиромашне су.

Сиромаштво – такође реч, која осим што описује врло лоше стање финансија значи и следеће: 1. немогућност прављења избора (или скочити с моста, или остати с оним који те храни, али те бије или побећи на треће место, код некога – нечега, на крају у неку сигурну кућу каква год она била и ко год био њен неимар);

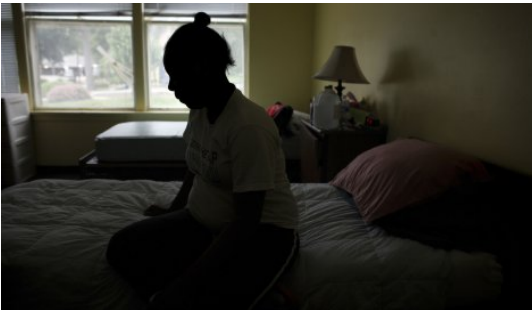
2. смањено самопоуздање и осећај ниже вредности (у односу на све оно што нам показују рекламе да би требало да будемо и у односу на свет уопште – који споља делује нормално, гледан очима онога који се осећа бедно);

Једна прича о сигурним кућама, не много битна

Пише: Ана Радмиловић
понедељак, 17 јануар 2011 12:20

3. пониженост сваке врсте, рад по туђим кућама који често изгледа као тешко омаловажавање (не јер је срамота радити него јер су наши људи, малограђани пре свега, склони да се према спремачицама понашају као према робовима) или молитељски став у односу према нешто богатијој родбини, старим пријатељицама, зајмљење, изигравање сиромашније другарице (нешто као сирота рођака са села)

4. страх да се и то мало што се има (да поједе, попије, нахрани дете, спава у топлом) не изгуби.

И да не набрајам даље, читаве су књиге написане о томе како живе сиромашни људи, а Србија их је пуна. Сиромашне жене увек мало теже него сиромашни мушкарци и стога ја разумем чак и оне које нису толико уплашене својих мужева или очева, браће или љубавника, али су гладне и помишљају на одлазак у некакву „сигурну кућу“ као на одлазак у свратиште за децу с улице или народну кухињу, али се у народној кухињи не може спавати у чистом и топлом.

У том смислу, ако не размишљам ни у категоријама политичке коректности али ни у категоријама ко се обогатио бавећи се овим неимарством а ко пере паре – ја мислим да само у Београду не би било превише ни 1000 сигурних кућа – неких места где неке жене, да ли испрепадане, да ли унакажене од малтретирања својих мужева, макроа, браће или очева, могу да се склоне и окрепе, опораве – па макар се после и враћале својим мужевима, макроима, браћи или очевима насилницима. Овде се не ради само о страху и измучености – него о сиромаштву, и немогућности прављења избора, ради се о спасавању живота, макар на то кратко време колико тамо може да се проведе. А после се свако, са или без сигурне куће, врати у онај живот напољу, ван азила. Можда у том азилу скупи снагу и храброст да мења ствари, а можда не скупи, можда нема капацитета, можда и не жели. Свака је прича прича за себе и свако је насиље посебно.

Једна прича о сигурним кућама, не много битна

Пише: Ана Радмиловић

понедељак, 17 јануар 2011 12:20

Можда у том азилу скупи снагу и храброст да мења ствари, а можда не скупи, можда нема капацитета, можда и не жели. Свака је прича прича за себе и свако је насиље посебно.

Улазити у причу да ли је она њега провоцирала – једнако је глупо као причати о томе да је силована жена тражила силовање јер је привлачна. Или се обукла провокативно. Или је силована јер је неки шеф, газда, политичар или мафијаш хтео да јој покаже ко је главни, а она је то сама тражила јер се ту где се неким стицајем околности, или је то било судбина, задесила и правила се важна и терала по свом. У тами подсвести, нека је и тражила на крају. Шта се то кога тиче и какве то има везе са сигурним кућама, свратиштима за децу с улице или било којем пункту, одморишту за измучене, поновићу, већином сиромашне људе. Жене, децу – свеједно.

Сасвим је сигурно да постоје жене које малтретирају своје слабије мужеве, браћу и очеве. Макроа не малтретира вероватно ниједна, али то је тема за себе.

Сасвим је сигурно (толико литературе на ту тему, толико личних примера... Непотребно је доказивати да је земља округла а на њој свашта постоји) сасвим је дакле сигурно да постоје мушкарци који воле те своје јаке жене и можда уживају у малтретирању. То можда има везе са сексом, ја нисам сексолог, али личи ми да има. Има људи који воле доминантне жене. Има људи који су се зезнули и нашли лоше жене које их данас уцењују, зову полицију чим он подигне глас, лажу да их мучи, свашта има под капом небеском.

Сигурно је и то да има жена које воле те своје насилнике. Велика су литература Џојсова „Писма Нори“, жени коју је љубоморан прогањао, тукао, био груб и обожавао је. Између насиља и страсти може да буде танка линија. Може да се помера граница. Све може. Може и без кривца, може и са.

Једна прича о сигурним кућама, не много битна

Пише: Ана Радмиловић
понедељак, 17 јануар 2011 12:20

